

Arrest

nr. 102 895 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gelet op het arrest nr. 96 875 van 12 februari 2013 waarbij de debatten heropend worden en de partijen opgeroepen worden om te verschijnen op de terechtzitting van 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.Y., luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Gvardeyskoye, Tsjetsjenië. Tijdens de Tsjetsjeense oorlog heeft u tegen de Russische autoriteiten gevochten onder leiding van Ernakayev Vischam.

In 1997, toen Maschadov tot president verkozen werd, had u gedurende één maand de opdracht gekregen om de OVSE, de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa, te beschermen tijdens de verkiezingen.

Nadien werkte u al bewaker van velden en weiden in overheidsfunctie tot 2007.

Echter, u werd geregeld lastig gevallen door de autoriteiten die u ondervroegen met betrekking tot uw activiteiten.

In 2007 werd u viermaal opgepakt.

Op 5 september 2007 kwam de wijkagent langs en moest u meegaan ter ondervraging waarna u na enkele uren terug vrijgelaten werd. µ

Op 27 september 2007 werd u om 5 uur 's ochtends uit uw bed gelicht door gemaskerde mannen die u meenamen en vasthielden. Ze wilden weten waarom u tegen de overheid streed en ze vroegen u documenten te ondertekenen, hetgeen u weigerde. Na twee dagen werd u vrijgelaten door de hulp van de mullah, die tevens uw aangetrouwde familie was en nam u de bus terug naar uw thuis. U verbleef nog één nacht thuis maar besloot de volgende dag onder te duiken bij vrienden en familie.

In oktober 2007, werd ook uw gezin lastig gevallen en bedreigd door de autoriteiten. Ze stelden vragen over u en vroegen naar uw verblijfplaats.

Toen uw internationaal paspoort, via de zoon van de zus van uw vader geregeld was, besloot u op 5 december 2007 samen met uw vrouw, Z.Y. (O.V. 6.551.437) en kinderen te vluchten.

U vroeg asiel aan in Polen waar u vervolgens een verblijfsvergunning van twee jaar kreeg.

Echter, in december 2009 verliet u Polen omdat u geruchten gehoord had dat Kadyrovtsje zich in Polen bevonden en u vreesde dat ze u misschien lastig zouden vallen.

Na een eerste asielaanvraag in België op 24 december 2009, werd u vervolgens terugverwezen naar Polen, maar u besloot in België te blijven.

Op 24 juni 2011 vroeg u opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw moeder. Er is sindsdien niets meer voorgevallen met betrekking tot de problemen waarvoor u asiel vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw, de geboorteakte van uw zoon S.Y., foto's met betrekking tot uw werkopdracht voor de OVSE en een brief van uw geneesheer. Tevens stuurde u enkele pagina's uit het internationaal paspoort van u en uw vrouw op."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.Y., luidt als volgt:

"Er moet vooreerst worden vastgesteld dat u volgens uw verklaringen in Polen een tweejarige verblijfsstatus werd toegekend die verviel in februari 2011. (CGVS p. 6)

Uit informatie die het Commissariaat-generaal verkreeg van de Poolse asielinstanties, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat u op 20 november 2008 subsidiaire bescherming verkreeg, de asielstatus werd u geweigerd.

Echter uit deze informatie blijkt eveneens dat dit statuut u niet is ontnomen en nog steeds geldig is.

Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu met zekerheid kan worden gesteld dat u in Polen nog steeds kunt genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, kan u geen belang doen gelden om uw in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Welnu, er moet opgemerkt worden dat u hier niet in slaagt.

Zo oordeelt het Commissariaat-generaal dat de door u ingeroepen vrees ten opzichte van Polen niet gegrond is.

Zo verklaart u dat u Polen verliet nadat u hoorde dat mensen van de Tsjetsjeense President Kadirov in Polen waren en u hen niet wilde ontmoeten.

U hebt zelf niemand gezien en u heeft zelf geen problemen gehad met Kadirovtsje. U bent met andere woorden preventief gevlucht. (CGVS p. 6,7,27)

Aangezien u echter geen concrete aanwijzingen heeft dat Kadirovtsje in Polen zijn, u zoeken en u dreigen te vervolgen, kan uw vrees niet als gegronnd beschouwd worden.

In deze context wil het Commissariaat-generaal ook opmerken dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat asielzoekers in

Polen voldoende reële beschermingsmogelijkheden hebben, waardoor de gegrondheid van uw vrees in Polen ten aanzien van potentiële vervolgingen van Kadirovitse, verder ondermijnd wordt. Daarenboven kan ook weinig geloof worden gehecht aan uw vrees voor Kadirovitse in Polen. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u immers gevraagd waarom u Polen verliet waarna u, noch uw vrouw, enige melding maakt van Kadirovitse. Integendeel, u stelt dat u Polen verliet omwille van de gezondheidsproblemen van uw zoon, en betere toekomstperspectieven voor uw kinderen. (CGVS-verslag d.d. 28/6/2011, vraag 3.5) In dezelfde lijn verklaart uw vrouw dat u Polen verliet omwille van de gezondheidsproblemen van uw zoon. (CGVS-verslag vrouw, d.d. 28/6/2011, vraag 3.5) Uw verklaringen dat u Polen verliet omwille van uw vrees voor Kadirovitse is bijgevolg niet geloofwaardig gezien u geen enkele melding hiervan maakt tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Geconfronteerd met deze uiteenlopende redenen stelt u dat u tijdens het interview op het Commissariaat-generaal alles zal vertellen. (CGVS man p. 7) H et Commissariaat-generaal aanvaardt uw uitleg niet aangezien van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij voor de verschillende asielinstanties alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Uw verklaring dat u Polen verliet omwille van mogelijke problemen met Kadyrovitse heeft betrekking op uw asielproblemen waardoor verwacht mag worden dat u deze reden ook en in de eerste plaats zou vernoemen in de vragenlijst, hetgeen u nagelaten heeft. Deze vaststellingen betreffende uw vrees voor Kadyrovitse in Polen leiden ertoe dat er ten aanzien van Polen geen sprake kan zijn van enige gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van wat vooraf gaat, dient uw huidige asielaanvraag enkel nog onderzocht te worden of in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit ten aanzien van de Russische Federatie.

Dienaangaande dient te worden gesteld dat:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u en uw familie ondervinden door uw verleden als strijder en veiligheidsagent voor de OVSE. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst kwamen uw verklaringen met betrekking tot uw asielproblemen op verschillende vlakken niet overeen met de verklaringen van uw vrouw.

Zo stelde u dat u op 27 september 2007 twee dagen werd vastgehouden en dat uw vrouw en kinderen in oktober 2007 bedreigd werden door de autoriteiten (CGVS man p. 12,15).

Uw vrouw verklaart echter dat u twee dagen werd vastgehouden in de zomer van 2007 en dat zij en kinderen op 27 september 2007 bedreigd werden door de autoriteiten (CGVS vrouw p. 6,7). Geconfronteerd met dit verschil stelt uw vrouw dat u het niet goed begrepen hebt en dat het incident met de autoriteiten gebeurde op 27 september 2007. (CGVS vrouw p. 7,9)

Bovendien stelt u, met betrekking tot incident waarna u gedurende twee dagen vastgehouden werd, dat gemaskerde mannen in zwarte uniformen het huis binnenvielen. (CGVS man p. 15) terwijl uw vrouw stelt dat ze in groene uniformen gekleed waren. (CGVS vrouw p. 7)

Uw vrouw is, na confrontatie, verrast van uw antwoord. (CGVS vrouw p. 9)

Daarenboven komen uw verklaringen met betrekking tot uw vrijlating na dit incident niet overeen.

U verklaarde dat u, na de interventie van de mullah, vrijgelaten werd, met de bus naar uw thuis ging waar u omstreeks 15u aankwam en uw vrouw zag. (CGVS man p. 21)

Uw vrouw stelt daarentegen dat de mullah u, na uw vrijlating, naar huis bracht met de auto en dat u tegen 10u 's morgens aankwam. (CGVS vrouw p. 8).

Deze tegenstrijdigheid verklaart uw vrouw door te zeggen dat er een afstand is tussen de weg en uw huis en dat u met de wagen tot uw huis gebracht werd. (CGVS vrouw p. 9) Hoe u de rest van de afstand aflegde, weet zij niet. (CGVS vrouw p. 9)

Deze uitleg strookt echter niet met de verklaring van uw vrouw dat de mullah en u samen met de wagen kwamen terwijl u stelt dat u de mullah bij uw vrijlating niet gezien heeft. (CGVS vrouw p. 8, CGVS man p. 20)

Uw vrouw stelt vervolgens dat jullie de mullah misschien niet meer gezien hebben. (CGVS vrouw p. 9)

Ter verklaring van het verschillende uur van aankomst, stelt uw vrouw dat zij alles genoteerd zou hebben indien zij zou weten dat ze de volgende morgen in leven zou zijn. (CGVS vrouw p. 10)

Tot slot stelde u dat u uw vrouw pas in december 2007 voor het eerst sprak na uw vrijlating en schuilhouding bij vrienden en familieleden. (CGVS man p. 23)

Uw vrouw stelt dat dit misschien één week na uw vrijlating, zijnde eind september 2007, was. (CGVS vrouw p. 8)

Na confrontatie stelt uw vrouw dat u zich dat niet herinnert, dat u zich veel zaken niet herinnert. (CGVS vrouw p. 9)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen.

Niet enkel was de situering van uw vasthouding flagrant verschillend, zo ook kwamen verscheidene details betreffende deze gebeurtenis absoluut niet overeen, hetgeen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen zwaar ondergraaft.

Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanhouding, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van enkele jaren terug.

Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Daarenboven stelt u dat u op 5 september 2007 meegenomen werd door de wijkagent die handelde in opdracht van een rechercheur en hierna gedurende enkele uren ondervraagd werd. (CGVS man p. 16 en 25)

Echter, uw vrouw verklaart dat er, buiten het incident van 27 september 2007, niets meer gebeurde in die maand. (CGVS vrouw p. 10)

Geconfronteerd met deze ommissie, stelt zij dat ze het niet weet. (CGVS vrouw p. 10)

Opnieuw tast deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid op manifeste wijze aan.

Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat echtgenoten, die problemen hebben in hun land van herkomst, op de hoogte zijn van belangrijke gebeurtenissen zoals een ondervraging, gezien de belangrijke aard van dit incident en de gevolgen ervan voor elkaars leven.

De onwetendheid van uw vrouw ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten tweede blijft u ook onaannemelijk vaag met betrekking tot essentiële elementen van uw asielrelaas.

Zo stelt u dat u vier keer werd meegenomen door de autoriteiten maar kan u niet zeggen wanneer twee van deze gebeurtenissen plaatsvonden. (CGVS man p. 17). U herinnert zich zelfs niet wanneer dit ongeveer gebeurde. (CGVS man p. 11)

Eveneens bleef u vaag met betrekking tot het incident in oktober, toen uw familie bedreigd werd. U kon niet zeggen wanneer dit precies gebeurde, enkel dat het in oktober was. (CGVS man p. 23)

Daarenboven weet u niet wie binnenviel en wilt u daar verder niets meer over vertellen. (CGVS man p. 24)

U vraagt zich af hoe u dat kan weten aangezien u niet meer thuis was. (CGVS man p. 24)

Uw uitleg kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden aangezien dit kernelementen betreffen van uw asielproblemen. Zo mag men redelijkerwijs van een asielzoeker verwachten dat hij de data van de verschillende asielincidenten onthoudt, gezien de indringende natuur van zulke gebeurtenissen.

Eveneens blijkt u amper op de hoogte met betrekking tot de problemen die uw eigen familie ondervond naar aanleiding van uw activiteiten, hetgeen onaannemelijk is voor het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zoveel mogelijk informatie probeert te weten te komen over zijn asielproblemen.

In casu had u de mogelijkheid om deze informatie aan uw vrouw te vragen, hetgeen u nagelaten hebt.

Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen wordt hierdoor verder aangetast.

Ten derde hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren.

Zo kon u niet zeggen of u vandaag de dag nog gezocht wordt, volgens u omdat u het niet op uw computer controleert. (CGVS man p. 27) U stelt zich bovendien de vraag waarom u zich zou informeren naar de huidige stand van zaken van uw problemen aangezien u nu in België bent en het hier beter en rustiger is voor u. (CGVS man p. 28)

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, hetgeen u nagelaten heeft.

Deze onverschilligheid doet bijgevolg op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, temeer u nog steeds contact hebt met uw moeder in uw land van herkomst, waarvan u op eenvoudige wijze informatie kon verkrijgen. (CGVS man p. 4)

Bijkomend wordt opgemerkt dat uw verklaringen over het aantal en duur van de aanhoudingen op het Commissariaat-generaal niet overeen komen met de verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst stelde u dat u een zestal keer werd opgepakt tot 's avonds en één keer voor vierentwintig uur. (vragenlijst CGVS, punt 3)

Op het Commissariaat-generaal stelt u viermaal opgepakt geweest te zijn, waarvan één keer een duur van twee dagen betreft. (CGVS man p. 11 en 12) U stelt echter, na confrontatie, dat u niet over zes arrestaties gepraat hebt in de vragenlijst en dat u nooit iets verteld hebt over een aanhouding van vierentwintig uur. (CGVS man p. 27)

Uw verklaringen voor deze manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en nauwkeurige verklaringen aflegt. In casu bent u daar niet in geslaagd. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de vragenlijst tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw zoon S.Y. en de pagina's uit jullie paspoorten bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en die van uw vrouw en zoon, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De andere documenten, namelijk uw foto's met betrekking tot uw werk voor de OVSE zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen aangezien dit werk niet betwist wordt en zij niet aantonen dat u werkelijk het slachtoffer was van de door u verklaarde vervolgingen. Aangaande de geheugenproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen over uw asielproblemen hieraan te wijten zouden zijn. U toont enkel een brief van uw geneesheer, gericht aan zijn collega-geneesheer, die hem inlicht over uw situatie, zonder melding te maken van enige formele diagnose of geheugenproblemen.

Bijgevolg kan erop basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.Y., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U baseert uw asielaanvraag op de aanvraag van uw man, A.Y. (O.V. 6.551.437) wiens activiteiten tot problemen geleid hebben in uw land van herkomst.

Tijdens de Tsjetsjeense oorlogen heeft uw man tegen de Russische autoriteiten gevochten.

Hierdoor werd hij vier of zes keer door de autoriteiten opgepakt.

In de zomer van 2007 vielen militairen uw huis binnen en namen uw man mee. Twee dagen later kwam hij vrij met behulp van de mullah. Sindsdien overnachtte hij bij familie en kennissen en was zeer zelden thuis.

Op 27 september 2007 sliep u bij uw schoonzus toen militairen het huis binnenvielen en u vragen stelden met betrekking tot uw man. Uw man was inmiddels reeds samen met uw schoonbroer gevlucht. Tijdens deze inval bedreigden ze u en uw kinderen. U regelde uw internationaal paspoort en vluchtte samen met uw man en kinderen op 5 december 2007.

U vroeg asiel aan in Polen waar u vervolgens een verblijfsvergunning kreeg.

Echter, in december 2009 verliet u Polen omdat het te dicht bij Rusland lag.

Na een eerste asielaanvraag in België op 24 december 2009, werd u vervolgens terugverwezen naar Polen. U bleef echter in België.

Op 24 juni 2011 vroeg u opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw ouders. U weet niet of er sindsdien nog iets is voorgevallen met betrekking tot de problemen waarvoor u asiel vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw man, de geboorteakte van uw zoon S.Y., foto's met betrekking tot de werkopdracht voor de OVSE van uw man en een brief van uw geneesheer. Tevens stuurde u kopieën op van enkele pagina's uit het internationaal paspoort van u en uw man."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.Y., luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden vastgesteld dat u volgens uw verklaringen in Polen een verblijfsvergunning werd toegekend. (CGVS vrouw p. 3)

Uit informatie die het Commissariaat-generaal verkreeg van de Poolse asielinstanties, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat u tweemaal asiel aanvraag in Polen, namelijk op 8 december 2007 en 6 maart 2008 die respectievelijk uitdraaiden op een afstand van de asielprocedure en een weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

U verkreeg echter wel een 'tolerated stay' hetgeen wilt zeggen dat u in Polen mocht verblijven zonder dat u bovenstaande statussen toegekend werden.

Dit gedoogd verblijf is nog steeds geldig.

In het licht van bovenstaande informatie dient uw asielaanvraag dus onderzocht te worden in het kader van de Vluchtelingenconventie alsook in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie.

Wat betreft uw vrees in het licht van de Vluchtelingenconventie;

Uit uw verklaringen kan vervolgens afgeleid worden dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw echtgenoot, A.Y. (O.V. 6.551.437).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de problemen die u en uw familie ondervinden door uw verleden als strijder en veiligheidsagent voor de OVSE. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst kwamen uw verklaringen met betrekking tot uw asielproblemen op verschillende vlakken niet overeen met de verklaringen van uw vrouw. Zo stelde u dat u op 27 september 2007 twee dagen werd vastgehouden en dat uw vrouw en kinderen in oktober 2007 bedreigd werden door de autoriteiten (CGVS man p. 12,15). Uw vrouw verklaart echter dat u twee dagen werd vastgehouden in de zomer van 2007 en dat zij en kinderen op 27 september 2007 bedreigd werden door de autoriteiten (CGVS vrouw p. 6,7). Geconfronteerd met dit verschil stelt uw vrouw dat u het niet goed begrepen hebt en dat het incident met de autoriteiten gebeurde op 27 september 2007. (CGVS vrouw p. 7,9) Bovendien stelt u, met betrekking tot incident waarna u gedurende twee dagen vastgehouden werd, dat gemaskerde mannen in zwarte uniformen het huis binnenvielen. (CGVS man p. 15) terwijl uw vrouw stelt dat ze in groene uniformen gekleed waren. (CGVS vrouw p. 7) Uw vrouw is, na confrontatie, verrast van uw antwoord. (CGVS vrouw p. 9) Daarenboven komen uw verklaringen met betrekking tot uw vrijlating na dit incident niet overeen. U verklaarde dat u, na de interventie van de mullah, vrijgelaten werd, met de bus naar uw thuis ging waar u omstreeks 15u aankwam en uw vrouw zag. (CGVS man p. 21) Uw vrouw stelt daarentegen dat de mullah u, na uw vrijlating, naar huis bracht met de auto en dat u tegen 10u 's morgens aankwam. (CGVS vrouw p. 8). Deze tegenstrijdigheid verklaart uw vrouw door te zeggen dat er een afstand is tussen de weg en uw huis en dat u met de wagen tot uw huis gebracht werd. (CGVS vrouw p. 9) Hoe u de rest van de afstand aflegde, weet zij niet. (CGVS vrouw p. 9) Deze uitleg strookt echter niet met de verklaring van uw vrouw dat de mullah en u samen met de wagen kwamen terwijl u stelt dat u de mullah bij uw vrijlating niet gezien heeft. (CGVS vrouw p. 8, CGVS man p. 20) Uw vrouw stelt vervolgens dat jullie de mullah misschien niet meer gezien hebben. (CGVS vrouw p. 9) Ter verklaring van het verschillende uur van aankomst, stelt uw vrouw dat zij alles genoteerd zou hebben indien zij zou weten dat ze de volgende morgen in leven zou zijn. (CGVS vrouw p. 10) Tot slot stelde u dat u uw vrouw pas in december 2007 voor het eerst sprak na uw vrijlating en schuilhouding bij vrienden en familieleden. (CGVS man p. 23) Uw vrouw stelt dat dit misschien één week na uw vrijlating, zijnde eind september 2007, was. (CGVS vrouw p. 8) Na confrontatie stelt uw vrouw dat u zich dat niet herinnert, dat u zich veel zaken niet herinnert. (CGVS vrouw p. 9) Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen. Niet enkel was de situering van uw vasthouding flagrant verschillend, zo ook kwamen verscheidene details betreffende deze gebeurtenis absoluut niet overeen, hetgeen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen zwaar ondergraaft. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanhouding, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van enkele jaren terug. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Daarenboven stelt u dat u op 5 september 2007 meegenomen werd door de wijkagent die handelde in opdracht van een rechercheur en hierna gedurende enkele uren ondervraagd werd. (CGVS man p. 16 en 25) Echter, uw vrouw verklaart dat er, buiten het incident van 27 september 2007, niets meer gebeurde in die maand. (CGVS vrouw p. 10) Geconfronteerd met deze omissie, stelt zij dat ze het niet weet. (CGVS vrouw p. 10) Opnieuw tast deze tegenstrijdigheid uw geloofwaardigheid op manifeeste wijze aan. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat echtgenoten, die problemen hebben in hun land van herkomst, op de hoogte zijn van belangrijke gebeurtenissen zoals een ondervraging, gezien de belangrijke aard van dit incident en de gevolgen ervan voor elkaars leven. De onwetendheid van uw vrouw ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten tweede blijft u ook onaannemelijk vaag met betrekking tot essentiële elementen van uw asielrelaas. Zo stelt u dat u vier keer werd meegenomen door de autoriteiten maar kan u niet zeggen wanneer twee van deze gebeurtenissen plaatsvonden. (CGVS man p. 17). U herinnert zich zelfs niet wanneer dit ongeveer gebeurde. (CGVS man p. 11) Eveneens bleef u vaag met betrekking tot het incident in oktober, toen uw familie bedreigd werd. U kon niet zeggen wanneer dit precies gebeurde, enkel dat het in oktober was. (CGVS man p. 23) Daarenboven weet u niet wie binnenviel en wilt u daar verder niets meer over vertellen. (CGVS man p. 24) U vraagt zich af hoe u dat kan weten aangezien u niet meer thuis was. (CGVS man p. 24) Uw uitleg kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden aangezien dit kernelementen betreffen van uw asielproblemen. Zo mag men redelijkerwijs van een asielzoeker verwachten dat hij de data van de verschillende asielincidenten onthoudt, gezien de indringende natuur van zulke gebeurtenissen. Eveneens blijkt u amper op de hoogte met betrekking tot de problemen die uw eigen familie ondervond naar aanleiding van uw activiteiten, hetgeen onaannemelijk is voor het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zoveel mogelijk informatie probeert te weten te komen over zijn asielproblemen. In casu had u de mogelijkheid om deze informatie aan uw vrouw te vragen, hetgeen u nagelaten hebt. Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen wordt hierdoor verder aangetast.

Ten derde hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren. Zo kon u niet zeggen of u vandaag de dag nog gezocht wordt, volgens u omdat u het niet op uw computer controleert. (CGVS man p. 27) U stelt zich bovendien de vraag waarom u zich zou informeren naar de huidige stand van zaken van uw problemen aangezien u nu in België bent en het hier beter en rustiger is voor u. (CGVS man p. 28) Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerdde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, hetgeen u nagelaten heeft. Deze onverschilligheid doet bijgevolg op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, temeer u nog steeds contact hebt met uw moeder in uw land van herkomst, waarvan u op eenvoudige wijze informatie kon verkrijgen. (CGVS man p. 4)

Bijkomend wordt opgemerkt dat uw verklaringen over het aantal en duur van de aanhoudingen op het Commissariaat-generaal niet overeen komen met de verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst stelde u dat u een zestal keer werd opgepakt tot 's avonds en één keer voor vierentwintig uur. (vragenlijst CGVS, punt 3) Op het Commissariaat-generaal stelt u viermaal opgepakt geweest te zijn, waarvan één keer een duur van twee dagen betreft. (CGVS man p. 11 en 12) U stelt echter, na confrontatie, dat u niet over zes arrestaties gepraat hebt in de vragenlijst en dat u nooit iets verteld hebt over een aanhouding van vierentwintig uur. (CGVS man p. 27) Uw verklaringen voor deze manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en nauwkeurige verklaringen aflegt. In casu bent u daar niet in geslaagd. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de vragenlijst tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

De documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw zoon S.Y. en de pagina's uit jullie paspoorten bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en die van uw vrouw en zoon, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk uw foto's met betrekking tot uw werk voor de OVSE zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen aangezien dit werk niet betwist wordt en zij niet aantonen dat u werkelijk het slachtoffer was van de door u verklaarde vervolgingen. Aangaande de geheugenproblemen waarvan u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest voorlegde waaruit deze problemen ook maar enigszins zouden blijken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen over uw asielproblemen hieraan te wijten zouden zijn. U toont enkel een brief van uw geneesheer, gericht aan zijn collega-geneesheer, die hem inlicht over uw situatie, zonder melding te maken van enige formele diagnose of geheugenproblemen. Wat betreft uw vrees in het licht van subsidiaire bescherming;

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas kan vooreerst geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient er besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 november 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”* en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Volgens verzoekers is er bovendien sprake van een *“manifeste appreciatiefout”*.

Verzoekers laten gelden dat ze wel degelijk gevaar lopen in Tsjetsjenië en Polen en ze herhalen kort hun feitenrelaas.

Wat betreft hun problemen in Polen, stellen verzoekers dat de bescherming van de Poolse autoriteiten *“louter theoretisch en nooit afdoende”* is, gezien ze weinig of geen vat hebben op individuen *“die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen”*, zodat verzoekers een *“permanent gevoel van onveiligheid”* meedragen.

Dienaangaande verwijzen verzoekers naar een rapport aangaande Tsjetsjeense asielzoekers in Polen d.d. januari 2009. Deze informatie bevestigt volgens verzoekers hun asielrelaas en *“bewijst dat het voor verzoekers niet mogelijk is om op normale manier in Polen te leven”*.

Verzoekers stellen dat uit hun gehoorverslagen blijkt dat de commissaris-generaal *“de asielaanvragen van verzoekers uitsluitend heeft onderzocht en beoordeeld ten aanzien van verzoekers land van herkomst”*, zijnde de Russische Federatie; ze hekelen het feit dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de vrees die ze koesteren ten opzichte van Polen, terwijl verzoeker *“bereid was en op het punt stond om zijn vrees opzichtens Polen toe te lichten”*.

Verzoekers halen een arrest van de Raad aan, d.d. 14 februari 2012, waarin wordt gesteld dat het cruciaal is om te weten of verzoekers in Polen enige vorm van internationale bescherming verkregen hebben en zich vandaag nog op deze bescherming kunnen beroepen. Verzoekers benadrukken dat ze niet meer opnieuw gehoord werden om hun vrees jegens Polen toe te lichten en stellen dat de gehoorverslagen aldus onvolledig waren.

Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal *“veel te selectief te werk”* en houdt hij te weinig rekening *“met de dagelijkse schrijnende realiteit ter plaatse in Polen”*.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen blijken geven *“van onderschatting van de persoonlijke problemen van verzoekers”*, gelet op de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”*.

Wat betreft de tegenstrijdigheden in hun verklaringen, zijn verzoekers van mening dat deze niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijk; ze doen volgens hen geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas en kunnen *“onmogelijk de kern van hun asielaanvraag op zich aantasten”*.

Volgens verzoekers gaat de commissaris-generaal selectief te werk, *“enkel maar in het nadeel van verzoekers”*. Ze stellen dat de commissaris-generaal *“geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur”* en dat hij geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van meer dan vier jaar tussen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië en zijn gehoor, noch met de traumatische ervaringen van verzoekers. Dienaangaande wijzen ze op een verslag d.d. 21 oktober 2011, op verzoekers *“broze mentale gezondheidstoestand”* en zijn geheugen- en concentratieproblemen.

De motivering omtrent de situatie in Tsjetsjenië, achten verzoekers *“te vaag, abstract en theoretisch”* zonder rekening te houden met de *“dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekers verkeren in Tsjetsjenië”*; ze verwijzen dienaangaande naar hun verklaringen *“waaruit blijkt dat zij riskeren ernstige moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië hetzij naar Polen”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming, stellen verzoekers dat het voor hen overduidelijk is *“dat hun veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is”*.

Ze stellen dat de commissaris-generaal een *“manifeste beoordelingsfout”* heeft begaan en dat de commissaris-generaal *“een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers”*.

Ze voeren een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en besluiten dat het relaas van verzoekers een verdergaand onderzoek door de commissaris-generaal vereist.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen en hen als vluchtelingen te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

Verzoekers leggen ter terechtzitting van 16 januari 2013 elk een medisch verslag van 14 januari 2013 neer.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Z.Y., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, A.Y., de Raad enkel ingaat op het aanvraag van deze laatste.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekers in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekers in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo aan hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoekers geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verder wijst de Raad erop dat het middel *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”* onontvankelijk is, in zoverre verzoekers doelen op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd

in hun verzoekschrift, gezien ze zodoende nalaten aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Ten aanzien van de Russische Federatie.

De commissaris-generaal stelde vooreerst enkele tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, aangaande hun problemen in de Russische Federatie.

In hun verzoekschrift zijn verzoekers van mening dat de incoherenties niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijk; ze doen volgens hen geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas en kunnen "*onmogelijk de kern van hun asielaanvraag op zich aantasten*". Ze stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van meer dan vier jaar tussen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië en zijn gehoor, noch met de traumatische ervaringen van verzoekers;

dienaangaande wijzen ze op een verslag d.d. 21 oktober 2011 en benadrukken ze verzoekers “*broze mentale gezondheidstoestand*” en zijn geheugen- en concentratieproblemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de vasthoudingen van verzoeker, het incident waarbij verzoekster en haar kinderen bedreigd werden, de vrijlating van verzoeker en wanneer verzoeker en verzoekster voor het eerste spraken na zijn vrijlating en schuilhouding. Bovendien verklaarde verzoekster dat er in september niets meer gebeurde, buiten het incident van 27 september 2007, terwijl verzoeker vertelde dat hij op 5 september werd meegenomen door de wijkagent en enkele uren ondervraagd werd.

In acht genomen wat voorafgaat, voeren verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten aan die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde incoherenties vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat de commissaris-generaal selectief te werk gaat, “*enkel maar in het nadeel van verzoekers*”, zoals ze beweren in hun verzoekschrift.

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop van meer dan vier jaar tussen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië en zijn gehoor, benadrukt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoekers wijzen op de traumatische ervaringen van verzoekers, verzoekers “*broze mentale gezondheidstoestand*” en zijn geheugen- en concentratieproblemen en verwijzen naar een verslag d.d. 21 oktober 2011 en tevens twee medische verslagen d.d. 14 januari 2013 neerleggen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat de neergelegde verslagen geen melding maken van enige aantasting van het cognitieve vermogen; uit deze attesten blijkt geenszins dat verzoeker aan “*geheugen- en concentratieproblemen*” lijdt.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure, noch dat de door hem voorgehouden “*broze mentale gezondheidstoestand*” of “*geheugen- en concentratieproblemen*” van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat verzoekers geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort blijven.

Gelet op de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties, kan het relaas van verzoekers niet voor waar worden aangenomen.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker onaannemelijk vaag was met betrekking tot essentiële elementen in zijn asielaanvraag en dat hij onvoldoende pogingen ondernam om zich te informeren aangaande de evolutie van zijn problemen:

“Zo stelt u dat u vier keer werd meegenomen door de autoriteiten maar kan u niet zeggen wanneer twee van deze gebeurtenissen plaatsvonden. (CGVS man p. 17). U herinnert zich zelfs niet wanneer dit ongeveer gebeurde. (CGVS man p. 11) Eveneens bleef u vaag met betrekking tot het incident in oktober, toen uw familie bedreigd werd. U kon niet zeggen wanneer dit precies gebeurde, enkel dat het in oktober was. (CGVS man p. 23) Daarenboven weet u niet wie binnenviel en wilt u daar verder niets meer over vertellen. (CGVS man p. 24) U vraagt zich af hoe u dat kan weten aangezien u niet meer thuis was. (CGVS man p. 24) Uw uitleg kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden aangezien dit kernelementen betreffen van uw asielproblemen. Zo mag men redelijkerwijs van een asielzoeker verwachten dat hij de data van de verschillende asielincidenten onthoudt, gezien de indringende natuur van zulke gebeurtenissen. Eveneens blijkt u amper op de hoogte met betrekking tot de problemen die uw eigen familie ondervond naar aanleiding van uw activiteiten, hetgeen onaannemelijk is voor het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij zoveel mogelijk informatie probeert te weten te komen over zijn asielproblemen. In casu had u de mogelijkheid om deze informatie aan uw vrouw te vragen, hetgeen u nagelaten hebt.

Uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen wordt hierdoor verder aangetast.

Ten derde hebt u onvoldoende pogingen ondernomen om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren. Zo kon u niet zeggen of u vandaag de dag nog gezocht wordt, volgens u omdat u het niet op uw computer controleert. (CGVS man p. 27) U stelt zich bovendien de vraag waarom u zich zou informeren naar de huidige stand van zaken van uw problemen aangezien u nu in België bent en het hier beter en rustiger is voor u. (CGVS man p. 28) Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, hetgeen u nagelaten heeft. Deze onverschilligheid doet bijgevolg op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, temeer u nog steeds contact hebt met uw moeder in uw land van herkomst, waarvan u op eenvoudige wijze informatie kon verkrijgen (CGVS man p. 4)."

In hun verzoekschrift laten verzoekers na hiertegen enige argumenten aan te voeren.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal merkte nog een tegenstrijdigheid op tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal:

"In de vragenlijst stelde u dat u een zestal keer werd opgepakt tot 's avonds en één keer voor vierentwintig uur. (vragenlijst CGVS, punt 3) Op het Commissariaat-generaal stelt u viermaal opgepakt geweest te zijn, waarvan één keer een duur van twee dagen betreft. (CGVS man p. 11 en 12) U stelt echter, na confrontatie, dat u niet over zes arrestaties gepraat hebt in de vragenlijst en dat u nooit iets verteld hebt over een aanhouding van vierentwintig uur. (CGVS man p. 27) Uw verklaringen voor deze manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en nauwkeurige verklaringen aflegt. In casu bent u daar niet in geslaagd. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Russische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Russisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen."

In hun verzoekschrift werpen verzoekers geen concrete argumenten op die bovenstaande motivering in een ander daglicht kan stellen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers incoherente verklaringen keren zich tegen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

De Raad stelt vast dat in het verslag van 14 januari 2013, neergelegd op de terechtzitting van 16 januari 2013, van dr. L. Ruelens, sprake is in hoofde van verzoeker van een "posttraumatisch stressyndroom, gemengd met belangrijke politieke redenen waarbij patiënt gevaar loopt voor zijn leven in zijn land van herkomst".

Zo de Raad akte dient te nemen van het bestaan van een "posttraumatisch stressyndroom" in hoofde van verzoeker, is de Raad van mening dat dit attest geen van de bovenstaande vaststellingen in de motivering ontkracht.

De uitspraken van de arts als "belangrijke politieke redenen waarbij patiënt gevaar loopt voor zijn leven in zijn land van herkomst" en "vinden we het toch wel erg spijtig dat ze zo aan het lijntje worden gehouden", doen niet ter zake.

Het verslag van 14 januari 2013, neergelegd op de terechtzitting van 16 januari 2013, van dr. L. Ruelens, dat de klachten van verzoekster als hoofdpijn, slapeloosheid en nervositeit wijt aan de onzekerheid van haar toekomst, is niet dienend bij de beoordeling van de asielaanvraag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt van verzoekers niet erkend ten aanzien van de Russische Federatie.

Uit de door de commissaris-generaal op 21 februari 2013 per drager bijgebrachte stukken blijkt dat aan verzoeker in Polen op 20 november 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd; dat aan verzoekster op 2 september enkel "tolerated stay" (gedoogd verblijf) werd verleend. Ze werden in Polen in bezit gesteld van een "probyt" die ze weggooiden onderweg naar België (zie "verklaring" van 28 juni 2011, nr. 17, p. 3, van verzoeker; zie "verklaring" van 28 juni 2011, nr. 34, p. 4).

Dit in acht genomen dient in hoofde van verzoeker niet meer onderzocht te worden of hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, loopt.

Wat betreft verzoekster die geen subsidiaire bescherming geniet in Polen, wijst de Raad erop dat het duidelijk is dat voor de subsidiaire bescherming de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, *quod non in casu*.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De opmerking in het verzoekschrift dat de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande "te vaag, abstract en theoretisch" is zonder rekening te houden met de "dagelijkse schrijvende realiteit waarin verzoekers verkeren in Tsjetsjenië", toont geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend aan verzoekster.

2.8. Ten aanzien van Polen.

Uit de door de commissaris-generaal op 21 februari 2013 per drager bijgebrachte stukken blijkt dat aan verzoeker in Polen op 20 november 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd; dat aan verzoekster er op 2 september 2009 enkel "tolerated stay" (gedoogd verblijf) werd verleend.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat ze, naast in Tsjetsjenië, wel degelijk gevaar lopen in Polen. Volgens hen is de bescherming van de Poolse autoriteiten tegen represailles door medewerkers van de Tsjetsjeense president dan wel de Russische FSB, "louter theoretisch en nooit afdoende" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekers stellen te vrezen dat de lokale autoriteiten in Polen in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming voor hen en voor hun kinderen zullen kunnen garanderen.

De autoriteiten in Polen hebben, volgens verzoekers weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen zodat de daadwerkelijke bescherming vanwege de Poolse autoriteiten dode letter is, zodat ze een "permanent gevoel van onveiligheid" meedragen.

Dienaangaande verwijzen verzoekers naar een rapport aangaande Tsjetsjeense asielzoekers in Polen van januari 2009; deze informatie bevestigt volgens hen hun asielrelaas en "bewijst dat het voor verzoekers niet mogelijk is om op normale manier in Polen te leven" (zie p. 6).

De Raad stelt vast dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in de Tsjetsjeense gemeenschap in Polen geruchten de ronde doen dat Tsjetsjeense of Russische veiligheidsdiensten actief zouden zijn in Polen. Het UNHCR en de NGO's in Polen melden echter dat er geen gevallen bekend zijn van vermiste Tsjetsjeense asielzoekers of vluchtelingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die zich onveilig voelen dit kunnen melden bij de Poolse asielinstanties. Bovendien stellen het UNHCR en de NGO's dat asielzoekers of vluchtelingen in Polen op de bescherming van de politie kunnen rekenen.

In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekers bijgebrachte info.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift de commissaris-generaal ten laste leggen dat hij geen onderzoek heeft gevoerd naar de vrees die ze koesteren ten opzichte van Polen, terwijl verzoeker *“bereid was en op het punt stond om zijn vrees opzichtens Polen toe te lichten”* (zie het verzoekschrift, p. 7), stelt de Raad vast dat dit argument feitelijke grondslag mist, gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Zo stelde de commissaris-generaal nog vast dat verzoeker tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de Kadirovtse in Polen en hij in tegenstelling tot wat ze verklaarden op het Commissariaat-generaal, verklaarde (zie “vragenlijst” van 28 juni 2011, nr. 5, p. 3) dat hij Polen had verlaten omwille van de gezondheidsproblemen van zijn zoon en de toekomstperspectieven voor zijn kinderen; verzoekster verklaarde (zie “vragenlijst” van 28 juni 2011, nr. 5, p. 3) dat haar zoon in Polen van een balkon viel en er voor een beenbreuk en nektrauma werd behandeld en nadat ze verblijfsdocumenten in Polen ontvangen hadden, besloten Polen te verlaten en pas hier vernamen welke gezondheidsproblemen hun zoon had.

Deze vaststelling verzet er zich tegen hun vrees ten aanzien van Polen als waar aan te nemen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun stelling dat de commissaris-generaal *“veel te selectief te werk”* gaat en te weinig rekening zou hebben gehouden *“met de dagelijkse schrijnende realiteit ter plaatse in Polen”*.

Waar verzoekers verder verwijzen naar een arrest van de Raad aan, d.d. 14 februari 2012, wijst de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om van verzoekers de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat er voor burgers in Polen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over informatie in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiäre beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste appreciatiefout”* worden vastgesteld.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissingen staan geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens deze verhoren op 24 oktober 2012 in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE